

Άννα Κουμπάνου

Να το πάρει το ποτάμι;

Και το μυστήριο
των Κόκκινων Παπουτσιών

Εικόνες: Μαρία Ιωάννου

εRthink
REDUCE-REUSE-RECYCLE

Εκστρατεία ευαισθητοποίησης για τη Μείωση, Επαναχρησιμοποίηση
και Ανακύκλωση των απορριμμάτων στην Κύπρο.

ΤΟ ΕΡΓΟ ΣΥΓΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΕΙΤΑΙ
ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ LIFE+ ΤΗΣ Ε.Ε.

ΑΝΑΔΟΧΟΣ ΦΟΡΕΑΣ: ΕΤΑΙΡΟΙ:

**Να το πάρει το ποτάμι;
Και το μυστήριο των κόκκινων παπουτσιών**

Συγγραφή: Άννα Κουμπάνου
Εποπτεία: Αραβέλλα Ζαχαρίου
Σύνταξη και επιμέλεια: Άννα Κουμπάνου
Εικονογράφηση: Μαρία Ιωάννου
Σχεδιασμός έκδοσης: Appios Communications
Παραγωγή: Nicolaou Printers

Copyright © Άννα Κουμπάνου

ISBN: 978-9963-0-9186-7

Άννα Κουππάνου

Να το πάρει το ποτάμι;

Και το μυστήριο
των Κόκκινων Παπουτσιών

Εικόνες: Μαρία Ιωάννου

Ο Άρτο

και τα κόκκινα παπούτσια του κύριου Στήβεν

Ο Άρτο, ο γιος του Σουκάρνο και της Αλία,
κοιτούσε με απόλυτη συγκέντρωση
σε ένα μοναδικό σημείο.
Ήξερε ότι για να μπορεί να ονειρεύεται
δεν έπρεπε να γυρίσει προς το παράθυρο,
γιατί πίσω από το πλούσιο πράσινο της ζούγκλας
βρισκόταν ο μεγάλος ποταμός και ο Άρτο
δεν ήθελε να σκέφτεται τον μεγάλο ποταμό.

Ο δάσκαλος των Αγγλικών ήταν μαζί τους εδώ και λίγους μήνες.
Είχε έρθει από την Αμερική. Ο Άρτο την ήξερε την Αμερική,
την έβλεπε στον χάρτη, την έβλεπε στην τηλεόραση, την έβλεπε παντού.
Παντού ήταν η Αμερική!

Τα παπούτσια του κύριου Στήβεν, ήταν κόκκινα,
εντυπωσιακά, έντονα κόκκινα.

Εκεί, στα παπούτσια είχε συγκεντρωθεί ο Άρτο, όχι μόνο γιατί ήταν
το καταπληκτικότερο πράγμα που του έτυχε να δει, αλλά και γιατί
δεν ήθελε να θυμάται. Ο κύριος Στήβεν έλεγε ότι όλοι πρέπει να
ξέρουν Αγγλικά και ότι είχε έρθει από την Αμερική, για να τους
διδάξει.

Ο Άρτο ήξερε Αγγλικά, έλεγε «νοτ δις τάιμ» και άλλα παρόμοια,
αλλά ο κύριος Στήβεν ήξερε πολύ περισσότερα.
Όλα τα ήξερε ο κύριος Στήβεν!

Στην Ινδονησία Στήβεν θα πει «αυτός που φοράει στέμμα»,
αλλά ο κύριος Στήβεν φορούσε καπελάκι του μπέιζμπολ.
Το ήξερε ο Άρτο το μπέιζμπολ και του άρεσε
και του άρεσε που ο κύριος Στήβεν έπαιζε μαζί τους και τους
εξηγούσε τους κανόνες. Θα τους πήγαινε εκδρομή, είπε. Ο Άρτο
το ήθελε πολύ. Και δεν τον ένοιαζε πού θα τους πήγαινε.
Φτάνει να ήταν μακριά από τον ποταμό!

Το σπίτι του Άρτο ήταν κτισμένο στην όχθη του ποταμού. Τα πόδια του σπιτιού ήταν βαθιά ριζωμένα στο καφετί νερό. Εκεί έμαθε ο Άρτο να πλένεται, να ντύνεται, να κολυμπά, να παίζει.

Πιο μικρός καθόταν με τις ώρες και τον έβλεπε τον ποταμό.

Δεν ήταν μόνος. Ήταν και η αδελφή του εκεί και έβαζαν στοιχήματα για αυτά που θα τους έφερνε. Παντόφλα κάποιες φορές, σακούλι άλλες, κουτιά από μπισκότα πιο σπάνια και μια φορά μια κασίκα ολόκληρη, αλλά πεθαμένη.

Ο Άρτο αγαπούσε το ποτάμι, μέχρι που ο κύριος Στήβεν τους εξήγησε ότι είναι μολυσμένο. Τα χιλιάδες σκουπίδια που κουβαλούσε έκαναν το μπάνιο και το πλύσιμο των δοντιών απαγορευτικό. Κάπως έτσι το είπε ο κύριος Στήβεν, «απαγορευτικό», αλλά ο Άρτο δεν θυμόταν τώρα την αγγλική λέξη για το απαγορευτικό. Κι όταν εκείνος τους ρώτησε ποιοι λούζονταν στο ποτάμι ο Άρτο δεν είπε λέξη, αλλά ο Ρέντι τον ξεμπρόστιασε. Αμάν, αυτός ο Ρέντι! Κάποτε είναι ο καλύτερος και κάποτε ανοίγει τη στοματάρα του και δεν ξέρεις τι θα σου 'ρθει στο κεφάλι. Ο Άρτο κοκκίνισε. Πρώτη φορά το ποτάμι τον έκανε να κοκκινίσει από ντροπή. Όλα άλλαξαν από εκείνη τη μέρα. Και τις επόμενες δεν ήθελε να αντικρίσει το ποτάμι, ούτε να πλυθεί, ούτε να παίξει. Ντρεπόταν και ντρεπόταν που ντρεπόταν.

Ο κύριος Στήβεν συνέχιζε να διαβάζει για τον Χακ Φιν και τον φίλο του τον Τζιμ και για το πόσο απολάμβαναν τη βροχή στη ζεστασιά της σπηλιάς τους.

Ο Άρτο φαντάστηκε ένα ποτάμι με καθαρό, βρόχινο νερό και αναστέναξε. Τα μάτια του γύρισαν στο παράθυρο και ύστερα απευθείας στα κόκκινα παπούτσια του κύριου Στήβεν.

Τέσσερα αγγλικά γράμματα: L-I-F-E.

Κάτι έλεγαν, αλλά τι;
Ο Άρτο συνέχισε
να το σκέφτεται, μέχρι που
ο κύριος Στήβεν σταμάτησε
την ανάγνωση και ανακοίνωσε ξανά
ότι την επομένη θα πήγαιναν εκδρομή.
Ο Άρτο άφησε την τάξη μαγεμένος
και στην αυλή βρήκε τον Ρέντι να κοιτάζει
με προσοχή τον κορμό της σρικάγια.

LIFE

- Αφού τα μαζέψαμε χθες, είπε.
- Δες εκεί, είπε ο Ρέντι και έδειξε με την τσουγκράνα μια φωλιά.
- Ε, τι;
- Πίσω από τη φωλιά.
- Είναι το πιο μεγάλο που έχω δει! φώναξε ο Άρτο.
- Ναι, αλλά η τσουγκράνα δεν φτάνει και αν το ζαχαρόμηλο μείνει κι άλλο πάνω στο δέντρο, σίγουρα θα σαπίσει.

Ο Άρτο σκεφτόταν την υπέροχη σάρκα του φρούτου και δεν ήθελε ούτε να φανταστεί ότι τέτοιος θησαυρός θα χανόταν για πάντα.

- Άσε με να ανέβω πάνω σου, είπε στον Ρέντι.
- Όχι, άσε με εμένα, απάντησε εκείνος. Είμαι πιο ελαφρύς.
- Και πιο κοντός, είπε ο Άρτο και ο Ρέντι θύμωσε.

Ύστερα υποχώρησε μουτρωμένος και χαμήλωσε τα πόδια. Ο Άρτο προσπάθησε να ανέβει στους ώμους του, πράγμα που αποδείχτηκε μεγάλο λάθος, γιατί σύντομα βρέθηκαν και οι δύο κάτω κι έτσι τους βρήκε η Σάρα. Στο πάτωμα, όλο γέλια.

- Αφού τα μαζέψαμε χθες, είπε, όταν της εξήγησαν τι προσπαθούσαν να κάνουν.
- Είναι ένα τεράστιο ζαχαρόμηλο που ξέμεινε πάνω-πάνω, εκεί, ψηλά.
- Πού; ρώτησε η Σάρα.
- Εκεί! Βλέπεις; Είναι ένας ζαχαρένιος ήλιος, είπε ο Άρτο με δυσκολία, γιατί το στόμα του δεν ήξερε αν έπρεπε να μιλήσει ή να ετοιμαστεί για να καταβροχθίσει κάτι.
- Ξέρω, είπε η Σάρα. Θα σκαρφαλώσω στο δέντρο και θα το ρίξω. Εσείς να έχετε το νου σας να το μαζέψετε.

- Κι αν δεν τα καταφέρουμε; ρώτησε ο Ρέντι.
- Θα φτιάξουμε κάτι σαν δίχτυ, είπε ο Άρτο και έβγαλε την μπλούζα του. Θα το κρατήσουμε απλωμένο και θα μαζέψουμε το ζαχαρόμηλο μόλις πέσει.
- Δεν είναι αρκετή μια μπλούζα, είπε ο Ρέντι. Θέλουμε μεγαλύτερη επιφάνεια.
- Ορίστε και τη δική μου, πρότεινε ο Αρίφ, που εκείνη τη στιγμή ετοιμαζόταν για μπάλα, αλλά πολύ εύκολα άλλαξε γνώμη.
- Και τη δική μου, είπε ο Ρέντι.
- Τώρα δέστε τις και φτιάξτε το δίχτυ, είπε η Σάρα. Εμπρός λοιπόν!

Ο Άρτο αναστέναξε. Ο ένας κρατούσε από εδώ, ο άλλος από εκεί, αλλά το δίχτυ πιο πολύ με σχοινί έμοιαζε και συνεχώς ξεμπλεκόταν. Προσπαθούσαν να ισορροπήσουν, να σταθούν ακίνητοι, να κρατήσουν την αναπνοή τους, αλλά τους ήταν πολύ δύσκολο. Σε κάποια στιγμή η Σάρα ξεκίνησε να μετρά. « Ένα, δύο, τρία», είπε και κούνησε το κλαδί με δύναμη. Το φρούτο κρατιόταν στο κλωνάρι πεισματικά, αλλά εκείνη σε κάποια στιγμή φώναξε όλο χαρά: «Να το, να το! Σας έρχεται!»

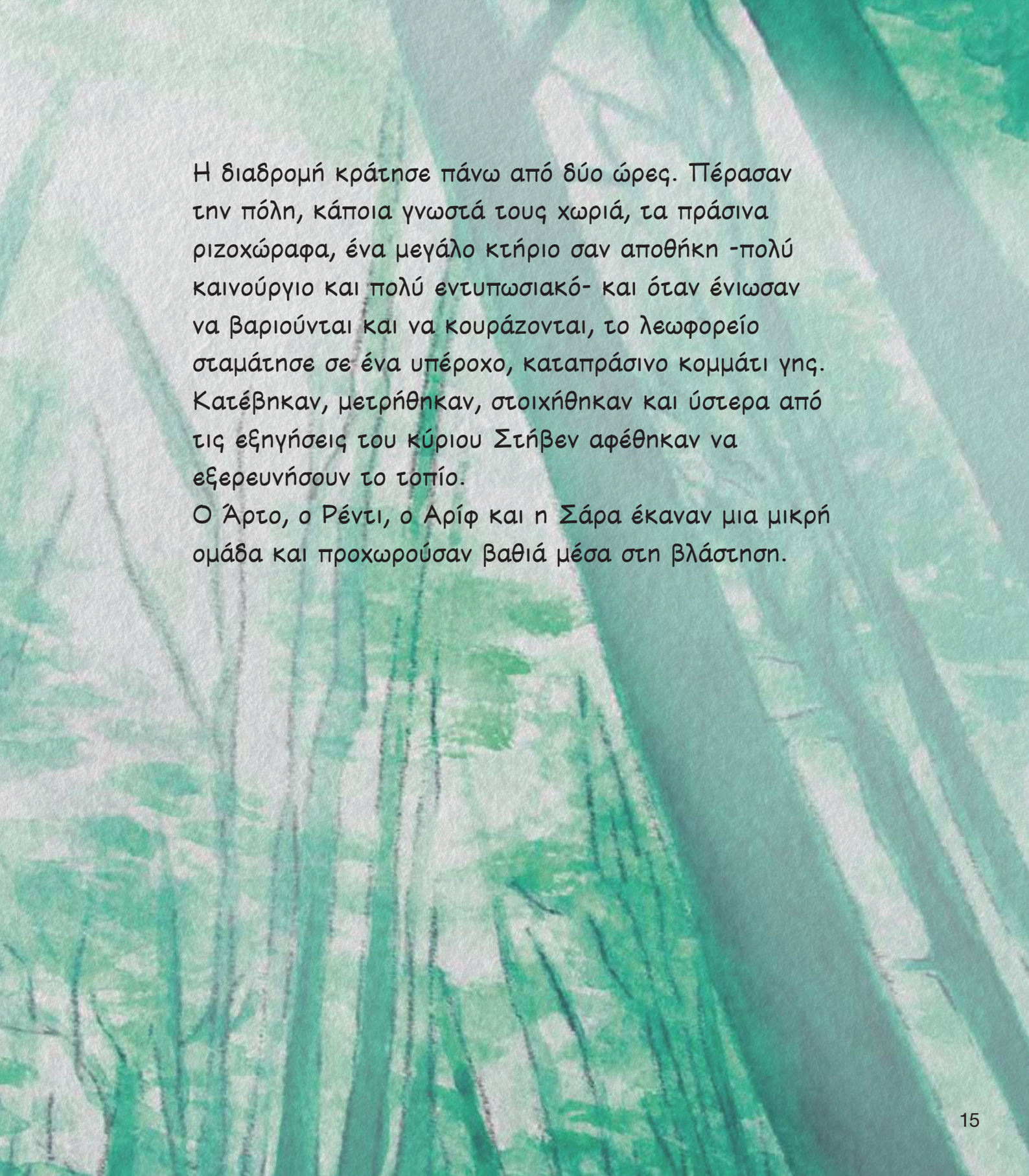
Το αυτοσχέδιο δίχτυ πήγαινε πέρα δώθε. Μάτια καρφωμένα στο φρούτο, πόδια ασυντόνιστα, χέρια ανυπόμονα! Δεν ήξεραν πού να πάνε, πού να σταθούν, πώς να το αρπάξουν και ξαφνικά είδαν το τεράστιο ζαχαρόμηλο να πέφτει με φόρα πάνω στο κεφάλι του Άρτο. Εκείνος, πιο πολύ χαρούμενος παρά ξαφνιασμένος, το είδε να κυλά στο πάτωμα, να γίνεται χίλια κομμάτια, κίτρινη σάρκα και κατάμαυροι σπόροι παντού. Τα παιδιά άρπαξαν ό,τι βρήκαν. Τα κομμάτια ήταν καλά προφυλαγμένα στη σκληρή φλούδα και μπορούσαν να τα φάνε. Μεγάλο γλέντι! Μεγάλη χαρά!

Όταν τέλειωσαν απόμειναν να κοιτιούνται ευχαριστημένοι.

- Αύριο εκδρομή! είπε τέλος κάποιος και ακολούθησαν τον Αρίφ και την μπάλα του.

Την επόμενη μέρα, έξω από το σχολείο, τους περίμενε ένα γκριζοπράσινο λεωφορείο και ο χαμογελαστός κύριος Στήβεν. Η χαρά τους ήταν μεγάλη. Θα πήγαιναν μακριά! Θα ανακάλυπταν τα πιο υπέροχα μυστικά! Θα εξερευνούσαν τη ζούγκλα! Θα έβλεπαν τη φύση στο μεγαλείο της!

- Ίσως δούμε και ένα ποτάμι καθαρό,
είπε ο Άρτο.
- Θα δούμε κρυστάλλινα, μαγικά νερά,
είπε ο κύριος Στήβεν με βεβαιότητα.

Η διαδρομή κράτησε πάνω από δύο ώρες. Πέρασαν την πόλη, κάποια γνωστά τους χωριά, τα πράσινα ριζοχώραφα, ένα μεγάλο κτήριο σαν αποθήκη -πολύ καινούργιο και πολύ εντυπωσιακό- και όταν ένιωσαν να βαριούνται και να κουράζονται, το λεωφορείο σταμάτησε σε ένα υπέροχο, καταπράσινο κομμάτι γης. Κατέβηκαν, μετρήθηκαν, στοιχήθηκαν και ύστερα από τις εξηγήσεις του κύριου Στήβεν αφέθηκαν να εξερευνήσουν το τοπίο.

Ο Άρτο, ο Ρέντι, ο Αρίφ και η Σάρα έκαναν μια μικρή ομάδα και προχωρούσαν βαθιά μέσα στη βλάστηση.

Είχαν σφυρίχτρες στον λαιμό, τετράδια στα χέρια, γκοφρέτες στις τσέπες. Η σφυρίχτρα της Σάρας σήμανε πρώτη. Οι υπόλοιποι γύρισαν με ενδιαφέρον. Είχε ανακαλύψει έναν μικρό καταρράκτη.

Ο Άρτο ένιωσε ότι θα πέθαινε από τη χαρά του. Έσκυψε και μάζεψε στις χούφτες του όσο περισσότερο καθαρό νερό μπορούσε. Το ήπια, το λούστηκε, το χάρηκε! «Έτσι είναι το νερό!», σκέφτηκε. Εκεί ήθελε να μείνει. Κατασκηνώσαν για λίγο, ήπιαν νερό ξανά και ξανά, είπαν ιστορίες, είπαν τα μουσικά τους, είπαν ακόμη και εκείνα που συνήθως δεν έλεγαν, μέχρι που ο Άρτο σκέφτηκε ότι ήθελε να προχωρήσει πιο βαθιά. Είχαν χρόνο. Είχαν διάθεση. Είχαν ενθουσιασμό. Προχώρησαν μαζί. Σε κάποια στιγμή συνάντησαν ένα ρυάκι. Σταθμός. Θαύμασαν και πάλι το φρέσκο, δροσερό νερό μέχρι που το είδαν να γίνεται σιγά-σιγά κόκκινο.

«Το ποτάμι είναι μαγικό!» φώναξε χαρούμενη η Σάρα.

Ο Άρτο ήθελε να προχωρήσουν. Οι άλλοι όμως προτίμησαν να μείνουν εκεί και να θαυμάσουν το υπέροχο, λαμπερό, έντονο κόκκινο.

Έσπρωξε μόνος τις φυλλωσιές που του έκλειναν τον δρόμο. Ανηφόρα. Αποφάσισε ότι θα προχωρήσει και προχώρησε. Κανένα ενδιαφέρον. Περπάτησε κι άλλο κι άλλο και όταν κουράστηκε πια, στάθηκε σε έναν λόφο και είδε το κτήριο που είχαν περάσει με το λεωφορείο. Στην κορυφή του είχε τα τέσσερα κατακόκκινα γράμματα των παπουτσιών του κύριου Στήβεν, «L-I-F-E»! Από τη βάση του ξεπετάγονταν τεράστιοι σωλήνες σαν μαύρα φίδια και από το σκοτεινό τους στόμιο ξεχύνονταν το λαμπερό, κατακόκκινο, μαγικό νερό.

Ώρα για μπόλα Αντιγόνη!

Η Αντιγόνη κρατούσε ένα ζευγάρι αθλητικά παπούτσια και κοιτούσε τον κάδο απορριμμάτων. Δεν μελετούσε ακριβώς τα σκουπίδια, αλλά προσπαθούσε να πάρει μια απόφαση. Δεν ήξερε γιατί τη δυσκόλευε τόσο πολύ αυτή η απόφαση. Μύριζε άσχημα. Όλα μύριζαν άσχημα! Εκείνο το περιβάλλον με τα κόκκαλα και τα σάπια μήλα δεν έμοιαζε ταιριαστό με τα παπούτσια της. Και όμως... Γιατί να τη νοιάζει; Αφού, αυτά της τελείωσαν. Τελείωσαν, πώς να το πούμε διαφορετικά;

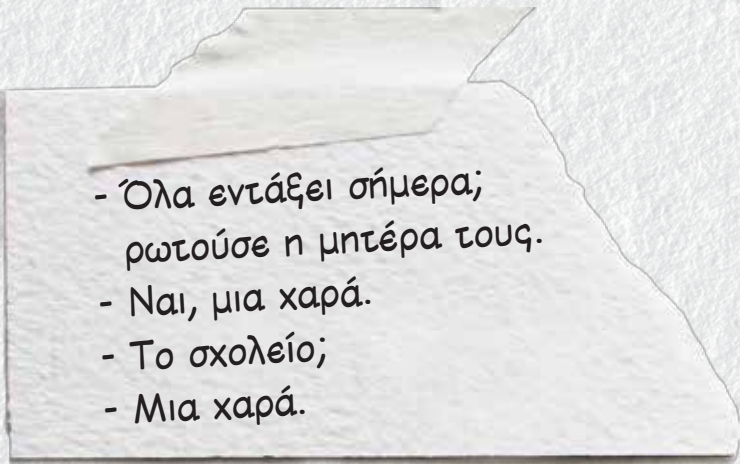

Δεν είχαν κάτι άλλο να προσφέρουν.
«Μας τελείωσε, τι να λέμε τώρα;»
είπε στο μυαλό της λες και δεν πέταγε τα παπούτσια της,
αλλά τα χώριζε. Μετά θυμήθηκε ότι υπήρχε
ένας κάδος ανακύκλωσης πιο κάτω.
Δεν θα τα πέταγε, θα τα έδινε!
Αυτό σήμαινε κάτι, έτσι, δεν είναι;
Κάποιος θα έπαιρνε τα παλιά της παπούτσια,
θα τα έβρισκε χρήσιμα, θα έκανε μαζί τους
σέντρες, κεφαλιές, θα έκανε απόπειρες για γκολ!

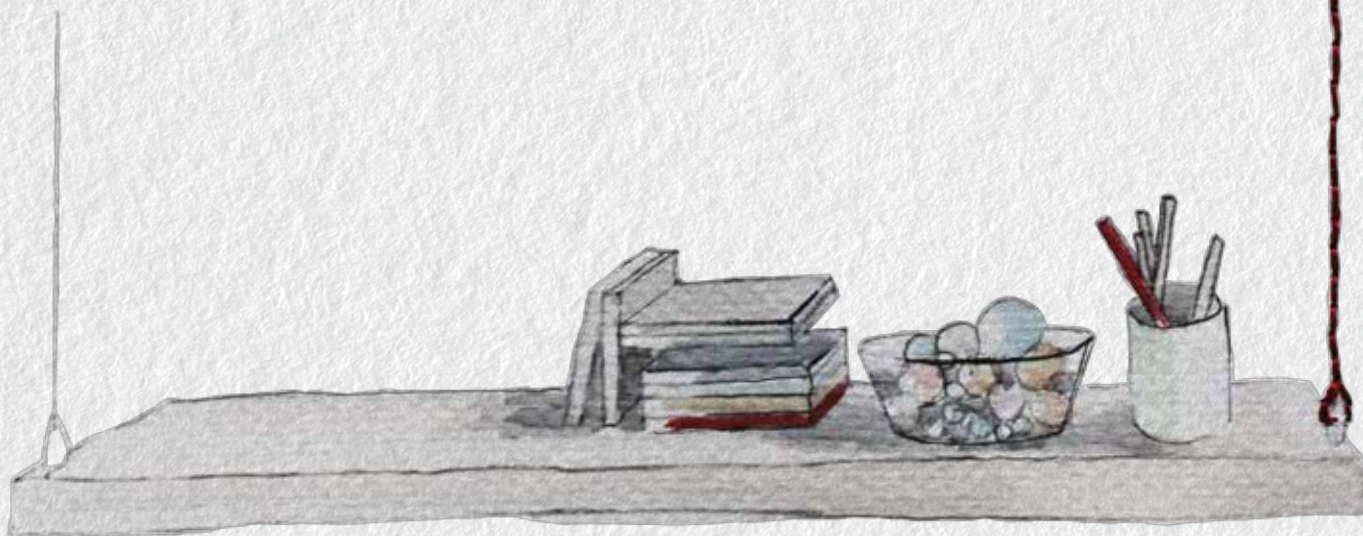

Προχωρούσε αποφασισμένη. Στη μάνα της θα έλεγε ότι πάλιωσαν, είχε ένα ατύχημα, κάτι έγινε στην προπόνηση. Μια τρύπα, μια μεγάλη τρύπα και όλα τελείωσαν. Τα AGUA της είχαν πεθάνει. Ήταν το βραβείο της για τη χρονιά που πέρασε. Είχε επιτύχει όλους τους στόχους της, είχε πάρει καλούς βαθμούς, είχε διαβάσει όλα τα βιβλία στη λίστα της και πιο πολύ από όλα σταμάτησε τους καυγάδες με τον μεγάλο της αδελφό. Όχι όλους. Κάποιοι καυγάδες δεν τελειώνουν εύκολα, αλλά οι δυο τους ήταν αρκετά μεγάλοι πια, για να μπορούν να επιλέγουν τι λένε στη μητέρα τους. Και με τον πατέρα τους τα ίδια έκαναν, όταν τον έβλεπαν το Σαββατοκύριακο.

Κάποιες φορές κάθονταν για δείπνο και οι θόρυβοι που έκαναν τα πιρούνια και τα μαχαίρια τους ήταν πιο δυνατοί από τις κουβέντες που αντάλλαζαν.

-
- Όλα εντάξει σήμερα;
ρωτούσε η μητέρα τους.
 - Ναι, μια χαρά.
 - Το σχολείο;
 - Μια χαρά.

Όλα καλά, τι να λέμε τώρα; Χαμόγελα και οι δύο.
Χαρές πολλές. Νόμιζαν ότι τη γελούσαν.
Δεν τη γελούσαν. Απλά ήταν πολύ κουρασμένα
από τη δουλειά, για να πει κάτι, να ρωτήσει,
να διερευνήσει γιατί είχαν τσακωθεί και ποιος είχε
δίκιο. Αλλά πώς μπορούσε να έχει δίκιο ο Παύλος
που περνούσε την πόρτα του δωματίου της χωρίς
κανένα δικαίωμα, έπαιρνε ό,τι ήθελε, σι-ντι,
μολύβια, μπάλες, ό,τι φανταστείς, και δεν
τα επέστρεφε ποτέ.

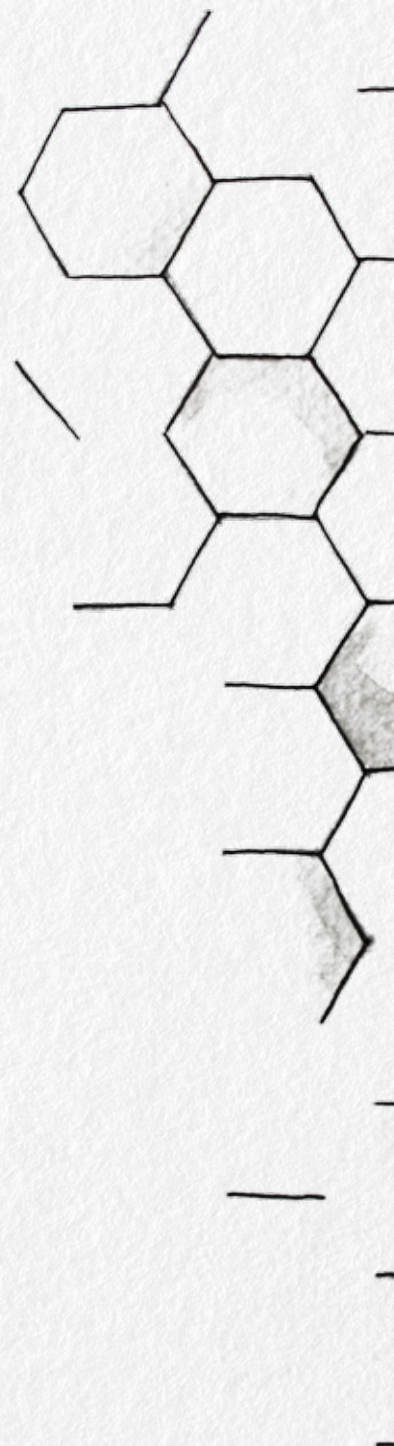

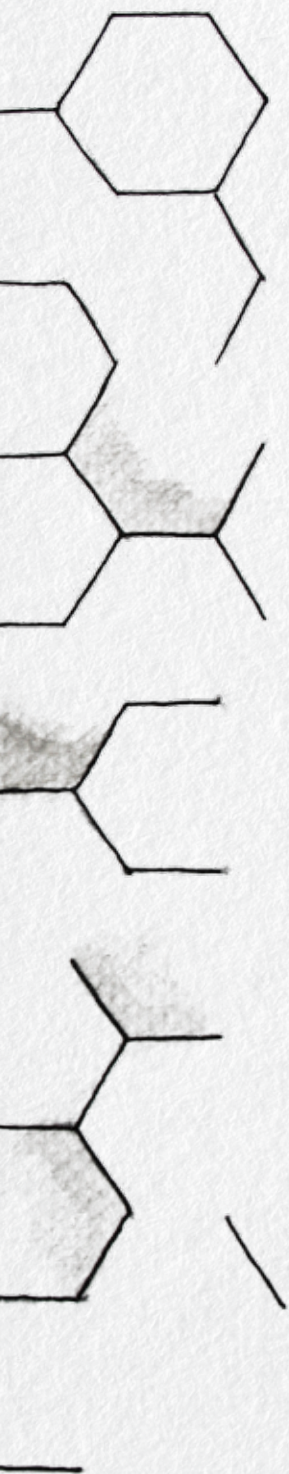
Η Αντιγόνη θυμήθηκε εκείνη τη μέρα που η μαμά και ο μπαμπάς της χάρισαν τα AGUA. Ήταν πολύ περήφανοι κι εκείνη ήταν πολύ ευτυχισμένη, γιατί ήξερε ότι συζητιούνταν πολύ τα AGUA στη γειτονιά. Αχ, αυτή η γειτονιά! Ελάχιστα κορίτσια μένουν τριγύρω. Αλλά δεν πειράζει.

Η Ρίτα ζούσε στο διπλανό σπίτι και η Ρίτα ήταν καταπληκτική φίλη. Μαζί διάβάζαν, μαζί πήγαιναν βόλτα, μαζί πήγαιναν για παγωτό. Όλα μαζί τα έκαναν, εκτός από το ποδόσφαιρο. Τα ματς τα ζούσε μόνη της, και αυτά στα οποία συμμετείχε και αυτά που παρακολουθούσε. Όταν μάλιστα έμαθε για το πρωτάθλημα μεταξύ των γειτονιών στο πάρκο, έκανε μέρες να δει τη Ρίτα.

Αγαπούσε το ποδόσφαιρο.

Τα Σαββατοκύριακα με τον μπαμπά πήγαιναν στο γήπεδο. Ντυνόταν με τη φανέλα της ομάδας. Ετοίμαζε τρία σάντουιτς και «έτοιμοι, φύγαμε!». Ο Παύλος ποτέ δεν βοηθούσε με τα σάντουιτς. Ποτέ δεν βοηθούσε με τα ψώνια. Ποτέ δεν βοηθούσε, τέρμα. Δεν ήξερε γιατί τον είχε αδελφό και τι να τον κάνει. Μόνο προβλήματα δημιουργούσε.

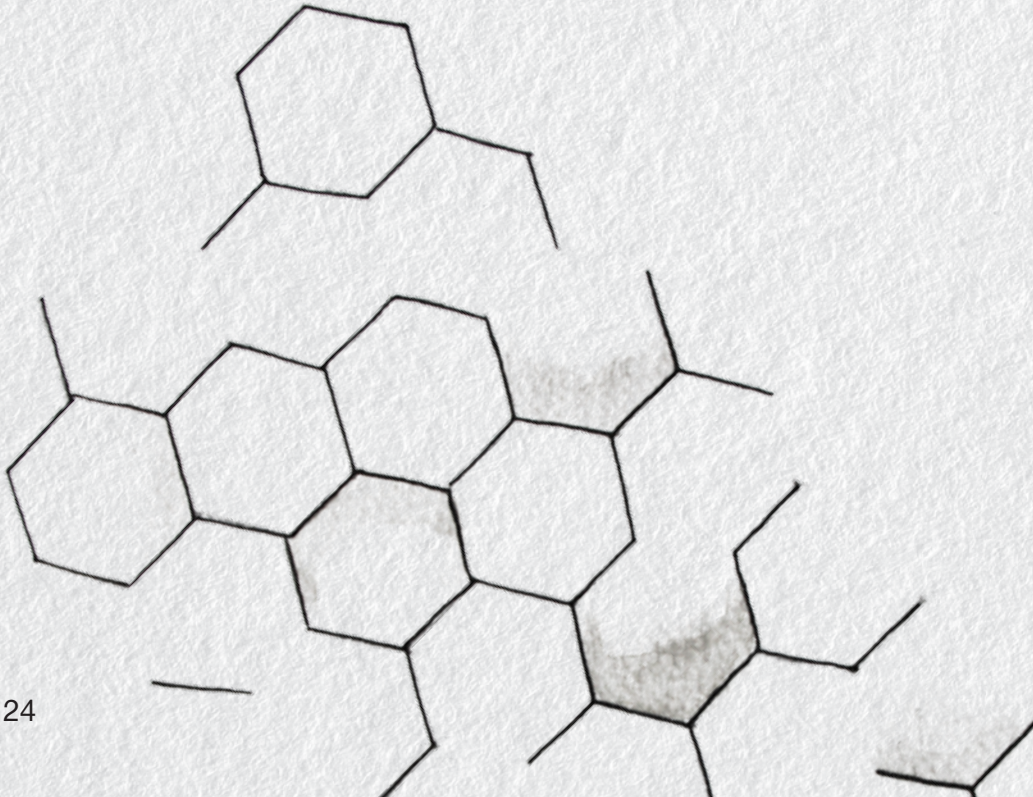

Στο γήπεδο όμως ένιωθε πολλή χαρά. Κάθε φορά που η ομάδα της έβασε γκολ εκείνη έκανε ζουμ, όπως μάλλον κάνουν όλοι, στον ποδοσφαιριστή που το πέτυχε. Αναρωτιόταν πώς είναι να νιώθεις τόσο χαρά και να νιώθει και τόσο χαρά μαζί σου ο κόσμος όλος! Όλοι πάνω, όλοι με τα χέρια ψηλά, όλοι με χαμόγελα να σε παρακολουθούν και να σου λένε «μπράβο!». Όχι, όλοι δηλαδή. Δεν γίνεται όλοι. Οι μισοί! Οι άλλοι μισοί σε κοιτούν με θυμό και απογοήτευση.

Η Αντιγόνη δεν ένιωθε καλά να την παρακολουθούν. Ούτε στις σχολικές γιορτές ένιωθε καλά, όταν έπρεπε να πει ποίημα. Νόμιζε ότι την παρατηρούσαν δεκάδες μικρές κάμερες, ότι την περίμεναν να κάνει λάθος, ότι θα της έδειχναν κόκκινη. Με το ποδόσφαιρο όμως ήταν διαφορετικά τα πράγματα! Κι όταν είχε την μπάλα στα πόδια της και έτρεχε ενθουσιασμένη, ένιωθε καλά! Εκείνη έλεγχε την πορεία του παιχνιδιού, εκείνη έλεγχε την πορεία της μπάλας, εκείνη έλεγχε τα πάντα. Κανένα κακό δεν μπορούσε να τη φτάσει.

Στην ομάδα της γειτονιάς τους ήταν ακόμη ένα κορίτσι. Την έλεγαν Μέλια. Αλλά η Μέλια ήταν από άλλη ιστορία. Πήγαινε προπόνηση κανονικά και έπαιζε σαν επαγγελματίας.

Ήξερε τους κανονισμούς απ' έξω και πάντα έλεγε και έκανε αυτό που έπρεπε. Η Μέλια ήταν τέλεια και ούτε που το καταλάβαινε ότι ήταν τέλεια, γιατί όλα τέλεια τα έκανε. Ήταν άριστη στο σχολείο, καλή στον χορό και στο τραγούδι, καλή με τις φίλες και τους φίλους της. «Τέλεια Μέλια!» την έλεγε η Αντιγόνη. Δεν το είπε, βέβαια, ποτέ δυνατά. Ποτέ και σε κανέναν. Μόνο μέσα στο κεφάλι της το έλεγε.

Μια χαρά πήγαιναν όλα, παρόλη την τέλεια Μέλια και τον τρελό της αδελφό που ήταν δεξιός επιθετικός, μέχρι που αποφάσισε ο αρχηγός της ομάδας, ο Γιώργος, ότι δεν γινόταν να παίξουν ποδόσφαιρο με οποιαδήποτε αθλητικά παπούτσια.

Έπρεπε να βάζουν αυτά που φοράνε οι αθλητές, αυτά τα LIFE, αυτά που δείχνει η τηλεόραση, δηλαδή δεν τα δείχνει μόνο αυτά, δείχνει και δυο γυμνασμένα πόδια να τα φοράνε και να τρέχουν. Τρέχουν στο βουνό, τρέχουν στη ζούγκλα, στη θάλασσα, στο γήπεδο. Παντού τρέχουν τα LIFE! Και η αμερικάνικη ομάδα με LIFE τρέχει στους Ολυμπιακούς!

Η

μαμά

θα

μου

Όλοι στην ομάδα συμφώνησαν. Έπρεπε επιτέλους να ανανεωθούν. Έπρεπε να βάλουν τα LIFE στη ζωή τους. Κι ο αδελφός της συμφώνησε, γιατί αυτός είχε LIFE. Τα είχε ζητήσει στην αρχή της χρονιάς. Η Αντιγόνη όμως δεν είχε. Για τη νέα χρονιά είχε ζητήσει μια καινούργια τσάντα, γιατί η παλιά είχε πάνω γατούλες που χαμογελούσαν και δεν της ταίριαζε πια. Και τώρα τι θα γίνει; Όλοι θα φοράνε LIFE, εκτός από εκείνη; Όχι, ούτε να το σκέφτεται. Όλοι θα την περνούσαν για ερασιτέχνη. Αυτά δεν γίνονται! Όχι!

«Όλοι πρέπει να φοράμε LIFE» είχε πει ο Γιώργος και εκείνος ο αναίσθητος ο Παύλος συμφώνησε.

αγοράσει

τα

LIFE

και

τέρμα.

Η Αντιγόνη σκέφτηκε, ξανασκέφτηκε, ξανά και ξανά. Η μητέρα της δεν θα καταλάβαινε. Εδώ δεν καταλάβαινε καλά-καλά γιατί ένα κορίτσι να παίζει μπάλα και θα καταλάβαινε ότι χρειαζόταν άλλα παπούτσια; Κι όμως, δεν θα έκανε κάτι κακό. Τώρα βρισκόταν κοντά στον κάδο της ανακύκλωσης. Τα έβαλε για μια στιγμή δίπλα-δίπλα. Στο δεξί παπούτσι υπήρχε μια μουτζούρα από τον προηγούμενο μήνα, όταν έκανε ορθοπεταλιές. Το ποδήλατό της είχε ξεφύγει και εκείνη κατέληξε στον τοίχο της γειτόνισσας. Ο αδελφός της έτυχε να είναι εκεί. Τέτοια ήταν η τύχη της! Την έβγαλε και φωτογραφία. «Αν τα αφήσω εδώ θα φτάσουν σε κάποιο παιδί, σε κάποιο κορίτσι, και θα τα χαρεί, όπως τα χάρηκα κι εγώ! Ποιο το κακό; Η μαμά θα μου αγοράσει τα LIFE και τέρμα. Όλοι ευτυχισμένοι!» Η Αντιγόνη στεκόταν ακόμη δίπλα από τον κάδο και σκεφτόταν...

Ο Άρτο και η Αντιγόνη

Ο Άρτο κατευθύνθηκε προς το μεγάλο εργοστάσιο, την ίδια στιγμή που η Αντιγόνη βρισκόταν ακόμη δίπλα από τον κάδο της ανακύκλωσης και σκεφτόταν πως η ανακύκλωση μας γλιτώνει από πολλά προβλήματα. Αν άφηνε τα ΑGUA στον κάδο είχε δικαίωμα να αγοράσει τα LIFE.

Κάτι σαν ανταλλαγή.

Στο μυαλό της ήρθε το κορίτσι που θα τα έπαιρνε. Ίσως, να ήταν κάποιο κορίτσι όπως τη Ρίτα. Η Ρίτα δεν ήταν κανένας αθλητικός τύπος, αλλά δεν φόρεσε ποτέ της τόσο όμορφα αθλητικά παπούτσια.

Τη μέρα που είδε την Αντιγόνη με εκείνα τα καταπληκτικά, πράσινα AGUA πήδησε δυο μέτρα από τον ενθουσιασμό της. Είχε μαγευτεί. Και η Αντιγόνη είχε μαγευτεί την πρώτη φορά που τα αντίκρισε και για αυτό τα είχε ζητήσει από τους γονείς της. Όταν της τα αγόρασαν τελικά, η μητέρα της είπε μια από εκείνες τις γνωστές της κουβέντες «Αυτά τα παπούτσια αντιστοιχούν με τρεις μέρες δουλειά» και τέτοια.

Δεν ήξερε γιατί τα έλεγε όλα αυτά.
Γιατί έπρεπε να ξέρει με τι αντιστοιχούν τα παπούτσια; Τα παπούτσια είναι παπούτσια. Αντιστοιχούν με παιχνίδι, χαρά, εκείνον τον ενθουσιασμό που νιώθεις όταν αποκτάς κάτι καινούργιο, αλλά αυτός ο ενθουσιασμός δεν μπορεί να κρατήσει για πάντα, έτσι δεν είναι; Σε κάποια στιγμή τα πετάς, ή τα δίνεις, ή αν δεν τα θέλει κάποιος καταλήγουν σε ένα τεράστιο βουνό με σκουπίδια που καίγονται.

Η Αντιγόνη είχε δει αυτή την εικόνα μια μέρα στην τηλεόραση και θυμόταν ότι της έκανε εντύπωση που τόσο ωραία πράγματα γίνονται σκουπίδια.

Ο Άρτο προχωρούσε γρήγορα και με μεθοδικότητα. Δεν ήθελε να σταματήσει. Δεν ήθελε να τον πάρουν είδηση. Ήθελε να πλησιάσει κι άλλο. Όταν αντίκρισε το κτήριο, του φάνηκε ό,τι πιο υπέροχο είχε δει. Φυσικό ήταν! Τα πιο υπέροχα παπούτσια κατασκευάζονται στο πιο υπέροχο κτήριο! Μπροστά υπήρχαν ταμπελίτσες στα αγγλικά που σου έλεγαν πού να πας και τι να κάνεις. Ο Άρτο στάθηκε ξαφνιασμένος. Η καρδιά του κτυπούσε γρήγορα. Δεν ήξερε αν γινόταν να προχωρήσει. Κι αν τον έβλεπε κανείς; Κι όμως εκείνο το κόκκινο νερό τον έκανε να σκεφτεί. Έφτανε δηλαδή μέχρι τα βάθη της ζούγκλας; Μήπως έφτανε μέχρι και τον δικό του ποταμό;

- Έ, εσύ! άκουσε τότε μια φωνή. Τι με κοιτάς; Εσύ!
Τι κάνεις; Το διάλειμμα τελείωσε!

Δεν πρόλαβε να πει κάτι. Ένα χέρι τον άρπαξε και τον έσπρωξε σε μια διαδρομή που κατέληγε σε μια σκάλα. Κατέβαινε δυο-δυο τα σκαλιά, τόση ήταν η πίεση στην πλάτη του, και στο τέλος του ξέφυγε ένα σκαλί και βρέθηκε σωριασμένος σε μια τεράστια αίθουσα, σκοτεινή, με έντονη μυρωδιά μπογιάς και παράθυρα κλειστά. «Γιατί τόσο σκοτάδι;» αναρωτήθηκε.

Οι εργάτες δούλευαν σε συνωστισμένους πάγκους και όσο προχωρούσαν στο βάθος της αποθήκης, οι πάγκοι γίνονταν όλο και πιο μικροί και οι εργάτες το ίδιο.

Πίσω-πίσω, στην κοιλιά του τέρατος, ο Άρτο ανακάλυψε παιδιά της δικής του ηλικίας. Δίπλα και πίσω και μπροστά τους βρίσκονταν γυαλιστερά, ολοκαίνουρια, κόκκινα παπούτσια LIFE!

Τα χέρια τους κρατούσαν βελόνες με ακόμη πιο κόκκινες κλωστές που κεντούσαν ρυθμικά. Τα δάχτυλά τους ήταν κι εκείνα κατακόκκινα, αλλά ο Άρτο δεν ήξερε αν ήταν εξαιτίας της μπογιάς ή της βελόνας.

- Βρες το πόστο σου και ξεκίνα δουλειά!
ούρλιαξε η φωνή.

Και τότε ο Άρτο θυμήθηκε. Κάτι μέσα του
ξύπνησε. Πήρε τη σφυρίχτρα του κι άρχισε
να σφυρά. Δυνατά. Επίμονα. Ακούραστα. Τόσο
δυνατά δεν είχε σφυρίξει ξανά στη ζωή του.

- Τι συμβαίνει; ρώτησε κάποιος στα αγγλικά
και η προφορά του θύμιζε την προφορά
του κύριου Στήβεν.

Ο Άρτο γύρισε και τον κοίταξε.

Ο κύριος άρπαξε το τετράδιο που κρατούσε
ο Άρτο.

- Ποιος είσαι;

- Μαθητής. Εκδρομή, ψιθύρισε ο Άρτο
στα αγγλικά.

- Είσαι τρελός; ρώτησε ο άντρας τον άλλο
που είχε αρπάξει τον Άρτο. Μπορείς
να φύγεις, είπε στο αγόρι αμέσως μετά.

Ο Άρτο γύρισε και είδε τα παιδιά που τον
παρακολουθούσαν σιωπηλά.

- Συγγνώμη, ψέλλισε και άρχισε να τρέχει.

Καθώς ο Άρτο έτρεχε με όλη του τη δύναμη, η Αντιγόνη στεκόταν ακόμη ακίνητη και σκεφτόταν. «Τα παπούτσια θα μπορούσε να τα δώσει στη Ρίτα.» Κάτι όμως την έκανε να νιώθει παράξενα. Εκείνα τα παπούτσια ήταν ακόμη καλά και χάρηκε πολύ όταν τα φόρεσε για πρώτη φορά. Και η Ρίτα θα χαιρόταν, αν φορούσε κάτι για πρώτη φορά! «Μήπως», σκέφτηκε η Αντιγόνη «να κρατήσω τα AGUA, να εξοικονομήσω λεφτά και μια μέρα να αγοράσω ένα ζευγάρι παπούτσια για τη Ρίτα; Κι όταν και των δυο μας τα πόδια θα μεγαλώσουν υπερβολικά θα έρθουμε και πάλι εδώ!»

- Ε, κορίτσι, θες βοήθεια, άκουσε τότε να τη ρωτά μια κυρία που κρατούσε δύο μεγάλα σακούλια γεμάτα ρούχα. Θα αφήσεις τα παπούτσια σου για ανακύκλωση;
- Ναι, είπε η Αντιγόνη, αλλά όχι τώρα. Ύστερα έβαλε τα παπούτσια της ξανά στα πόδια, στο χέρι πήρε τα σανδάλια που φορούσε πριν, και άρχισε να τρέχει.

Κι ο Άρτο συνέχισε να τρέχει. Μέχρι που έφτασε στο σημείο συγκέντρωσης των παιδιών.

- Τι συμβαίνει; ρώτησε ο κύριος Στήβεν τον λαχανιασμένο Άρτο.

- Έμαθα κάτι σήμερα, είπε εκείνος.

- Ωραία, για αυτό ήρθαμε εδώ. Μπορείς να το μοιραστείς μαζί μας;

- Ναι, είπε ο Άρτο ήρεμα. Αυτά τα παπούτσια δεν είναι καλά, είπε και έδειξε τα παπούτσια του κύριου Στήβεν.

Η Αντιγόνη έφτασε στο πάρκο.

- Τι συμβαίνει; τη ρώτησε ο Γιώργος, ο αρχηγός της ομάδας.

- Έμαθα κάτι σήμερα, είπε η Αντιγόνη.

- Τι; ρώτησε και πάλι ο Γιώργος, ήδη εκνευρισμένος, γιατί η Αντιγόνη είχε αργήσει και ακόμη φορούσε τα AGUA.

- Ότι δεν πετάμε τα πράγματά μας χωρίς λόγο, είπε η Αντιγόνη.
 - Πρέπει να τα πετάξεις, αν δεν θες να σε πετάξουμε από την ομάδα, είπε ο Γιώργος.
- Ούτε τους συμπαίχτες μας πετάμε, είπε τότε η Μέλια με αυστηρό τόνο. Η Αντιγόνη είναι το καλύτερο σουτ που έχουμε.
- Βέβαια, είπε και ο Παύλος. Το καλύτερο σουτ! και η Αντιγόνη τον κοίταξε σαστισμένη. Όλοι ήταν σαστισμένοι.
- Έ, τι λέτε; Έτοιμοι για μπάλα; φώναξε η Αντιγόνη.
- Έτοιμοι! φώναξαν όλοι.

Εκείνη η μέρα έφερε πολλή κούραση για τον Άρτο και την Αντιγόνη, αλλά όταν ξάπλωσαν στα κρεβάτια τους, ένιωσαν ικανοποιημένοι. Έμαθαν κάτι εκείνη τη μέρα, αλλά υπήρχαν ακόμη κι άλλα, κι άλλα για να μάθουν που δεν μπορούσαν εκείνη τη στιγμή, ούτε να τα φανταστούν.

Καληνύχτα Άρτο!
Καληνύχτα Αντιγόνη!

